

Evenimentul zilei – 7 decembrie 2011

Cine a fost Nicu Ceaușescu? Ispita comunismului dinastic. Epilog

Pe măsură ce regimul devenea tot mai irațional, pe măsură ce decrepitudinea morală și dezastrul social ajungeau la cote paroxistice, Nicu se identifica tot mai puternic cu părinții săi.

Devenise acum și el un șurub din angrenajul infernal al minciunii. Ajuns în Statele Unite, ca delegat la sărbătorirea pe linia ONU a "Anului Internațional al Tineretului", folosea ocazia pentru cheltuieli de șănțate prin cazinouri. Familia își închipuia că o căsătorie, un regim mai calm de viață, îl vor liniști cumva pe zurbagiu. I-a fost impusă căsătoria cu Poliana Cristescu, devenită președinta Consiliului Național al Pionierilor, secretară a CC al UTC și membră a Comitetului Central al PCR. Nicu a acceptat această decizie, dar și-a continuat dezmățul, și-a menținut pasiunea pentru aventuri tot mai sordide. În final, a divorțat de Poliana despre care singurul lucru care se poate spune este că a lăsat în urmă, după acea vertiginoasă ascensiune, amintirea unei persoane normale nimerită într-un ospiciu politic. Divorțul era considerat un act impardonabil din punctul de vedere al absurdelor criterii de promovare a cadrelor dictate de Elena Ceaușescu și aplicate fără murmur de adjunctul ei, Octav Cozmâncă. Tot astfel, pentru a urca în aparat, era absolut necesară absolvirea Academiei "Ștefan Gheorghiu". Evident, în cazul lui Nicu, aceste norme se evaporau fără urmă.

În decembrie 1989, Nicu Ceaușescu era unul dintre cei mai singuri oameni din România. Complet înstrăinat de vechii prieteni, alergând haotic din agapă în agapă, ajunsese de fapt un fel de zombie. Era atât de rătăcit încât și-a putut închipui că ar mai avea de jucat un rol în cadrul noii puteri ce-și zicea revoluționară. Iliescu, Roman, Brucan, Stănculescu, Voican-Voiculescu, Chițac și Măgureanu nu aveau însă nevoie de acest martor stânjenitor. Iliescu îl cunoștea bine, nu dădea doi bani pe el, chiar dacă, la începutul carierei lui Nicu, îl linguișese asemeni celorlalți sicofanți. Cu foarte puține excepții, foștii jurnaliști uteciști se spălaseră pe mâini de el. După ieșirea din închisoare, cel pregătit să devină un Henric al V-lea al României a fost salvat de la mizeria totală de ajutoarele primite din partea foștilor săi camarazi de sindrofii uteciste. Unii, precum Gheorghe Copos, fost șef al Biroului de Turism al UTC, au devenit nababi financiari în noul regim. Mulți au devenit vedete politice: Octav Cozmâncă, fostul șef de cabinet al lui Constantin Dăscălescu, a ajuns secretar general al guvernului Năstase și senator PSD. Prin unificarea dintre PDSR și PSM, fostul poet de curte Adrian Păunescu a devenit senator al partidului lui Ion Iliescu. Era normal ca rapsodul comunismului dinastic să fie una din vedetele unui partid care ignora programatic tradiția anticomunistă a adevăratei social-democrații din România. Cel căruia îi plăcea să se laude că diriguiește UTC-ul manu militari, Ion Traian Ștefănescu, a dispărut din viața politică, este profesor uni versitar la Facultatea de Drept din București. Constantin Boștină, apărut meteoric în primul guvern fesenist, este un prosper om de afaceri și director general al revistei "Economistul", săptămânal al "comunității economico-financiare din România". Nu știu ce s-a întâmplat cu Pantelimon Găvănescu pe care revo luția l-a prins prim-secretar de județ la Târgoviște. Secretarul CC al UTC, matematicianul Vasile Bontaș, a ajuns director general al firmei "Ana Electronic SA" și a fost trimis în judecata de către procurorii DNA în decembrie 2008.

Nu știu dacă Nicu s-a gândit să-și scrie memoriile. Declarațiile sale publice au fost rare, prudente și extrem de parcimonioase. Și-a mărturisit sprijinul pentru FSN, dar nu din rațiuni ideologice, ci pur și simplu pentru că acolo mai recunoștea unele nume. Nu a exprimat regrete, dar nici nu a încercat să justifice crimele și abuzurile comuniste. A recunoscut eșecul istoric al utopiei marxiste, un proiect cu care se identificase el însuși mai degrabă din mimetism obedient decât din convingere. Într-o discuție cu o jurnalistă din Anglia, cita proverbul latin "Dum spiro spero". Ce mai avea de sperat? Era incurabil bolnav, era un om sfârșit. S-a stins din viață, la 45 de ani, pe 26 septembrie 1996, într-un spital din Viena. Favorizat de un mediu corupt și corupător, de concentrarea dementă a puterii în mâinile părinților săi, de abulia morală din jur, Nicu Ceaușescu s-a adaptat perfect rolului ce i-a fost atribuit și a devenit simbolul unei situații caligulare care a sintetizat, de o manieră grotescă, jalnică și delirantă, perversă și malignă, tragicomedia comunismului românesc.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-cine-a-fost-nicu-ceausescu-ispita-comunismului-dinastic-epilog-956797.html>